

[Kirkeministeren.]

for 5te Kreds (S. Rasmussen) og den tidligere Formand for dette høje Ting, Hr. Jensen-Klejs —, men jeg kan ikke tro, at en eneste af alle disse sagligt indstillede, udmærkede Mennesker havde faaet en anden Mening om disse Forhold, fordi de havde faaet den Oplysning, og hvorfor i Alverden skulde jeg saa have sagt det?

Jeg ønsker i Øjeblikket ikke at gøre yderligere Bemærkninger til de Udtalelser, den ærede Ordfører har fremsat. Blot vil jeg hævde, at det, som har været drøftet her, og som den ærede Ordfører i Gaar brugte, ikke 3 men kun ca. 2 Timer til at tale om — mit Partis Ordfører har ikke Ret i, at det var 3 Timer, det ærede Medlem maa have virket trættende paa ham, siden han har fundet, at det trak saa længe ud —, er i Virkeligheden Problemer, der er uddebatteret i den danske Rigsdag. Der er ingen Grund til at fortsætte med at tale om dem. Der fortælles om en Franskmand, der holdt saa meget af Kyllingesteg, at han, da han havde faaet en Kylling serveret og havde spist Skindet, som smagte ham bedst, sendte Kyllingen ud i Køkkenet igen for at faa stegt nyt Skind paa. Det lader til, at der er visse ærede Medlemmer i den danske Rigsdag, der har faaet Smag for at debattere dette Spørgsmaal om Kirkeminister Dahls Dispositioner. Jeg tror ikke, de Herrer kan sende det ud i Køkkenet tiere og faa nyt Skind paa den gamle Ret; der er vist hverken Kød eller Skind tilbage, ikke andet end de tørre Ben. Jeg synes, de nu skulde lade disse for længst uddebatterede Spørgsmaal fare, de tjener intet nyttigt Formaal ved at fortsætte med at drøfte dem.

Veistrup: Den Diskussion, som førtes her i Landstinget i Gaar, var jo af en hidtil ukendt Voldsomhed. Mon ikke den ærede Ordfører for Forespørgerne forvekslede Landstinget og Byretten! I alt Fald afsagde han den ene Dom efter den anden over den højtærede Kirkeminister og Kirkeministeriet, saa man efterhaanden skulde tro, at Kirkeministeriet hørte hjemme i en Straffeanstalt. Jeg haaber, det ærede Medlem tillader, at man appellerer de Domme, han her har afsagt. Man faar undskyld mig, at jeg ikke er i Stand til at skrue mig op til saadanne Højder som den ærede Ordfører. Da jeg hverken er Jurist eller Medlem af det kirkelige Udvalg, agter jeg at indtage en forholdsvis velvillig Neutralitet i Spørgsmaalet om de kirkelige Midlers Administration.

Det kirkelige Udvalg har jo nu afgivet

en foreløbig Betænkning om denne Sag. Partiet Venstre har grebet den for at faa Lejlighed til at rette et Angreb paa Kirkeministeriets Administration i al Almindelighed. Den ærede Ordførers Motivering var, efter hvad han selv sagde, at skabe Ro om dette Spørgsmaal. Den ærede Ordfører kan undertiden være spøgefuld, og jeg tænker, det var en af hans Spøgefuldheder, han afleverede ved den Lejlighed. Forhandlingerne her i Gaar var ingenlunde præget af Ro. Jeg havde tværtimod Følelsen af, at man gjorde, hvad der var menneskeligt muligt, for at skabe Uro om hele dette Spørgsmaal. Den Administration, som der her er Tale om, maa jo, taget i al Almindelighed, hvile hos Kirkeministeren, for hvor skulde den ellers hvile, dersom man ikke — saadan som der er peget paa af det ene Mindretal inden for det kirkelige Udvalg — opførte Midlerne paa Finansloven, saa det blev Rigsdagen, som fik Medbestemelsesret over Anvendelsen af disse Kapitaler og Bevillinger. Vi har jo en Kirke, som man kalder den danske Folkekirke. Hvad var da mere rimeligt, end at det blev Folkerepresentationen, som fik Indseende med hele den Administration, og mon ikke Kirken selv vilde være bedst tjent med det? Den danske Rigsdag har aldrig, mig bekendt, vist Uvilje over for Kirken, tværtimod, den danske Folkekirke har aldrig haft bedre Kaar end under Folkestyret, og det, som Kirken sidst af alt skulde tilstræbe, var i Virkeligheden at blive en Stat i Staten. Jeg lagde godt Mærke til, at den ærede Ordfører for Forespørgerne i Gaar sagde, at Stat og Kirke er to selvstændige Institutioner. Mig forekommer det, at det er saa urigtigt som overhovedet muligt. Kirken er en Institution inden for Staten, og den maa i meget høj Grad hente sin Støtte hos Staten, den ene Gang efter den anden; og den Dag det skete, at Kirken blev en Stat inden for Staten, vilde Kirken for mange Mennesker blive en fremmed Institution. Men selv om de kirkelige Midler blev undergivet Rigsdagen, vilde det ikke betyde, at Administrationen af disse ikke fremdeles i stor Udstrækning kom til at paahvile den højtærede Kirkeminister.

Jeg lagde Mærke til, at den ærede Ordfører flere Gange i Gaar forsøgte at opstille et Modsætningsforhold mellem den politiske Minister, som han udtrykte sig, og den Administration, som administrerer de kirkelige Midler. Hvorfor gør man nu dette? Er det for at mistænkeliggøre den parlamentariske Minister, eller er det den Erfaring, som det ærede Medlem har ind-